

UUTISET

Nanna Hintsanen selvisi villikoiran hampaista

IMATRA | Kaksi vuotta sitten villikoira hyökkäsi Nanna Hintsasen kimppuun Imatran Karhusuolla. ”Järkytys oli valtava ja tapahtuma tuntui epätodelliselta”, hän pohtii.

KANERVA JALARVO

OLI tammikuun ensimmäinen päivä vuonna 2017. Nanna Hintsanen suunta- si tutulle lenkipolulle kotoaan Jakolasta kohti Karhunsuon maastoa.

Hintsanen päätti pidentää lenkireittiään kääntyen Karhunsuontieltä Ojalantielle. Sitä hän ei osannut arvata, että uudenvuodenpäivä saisi pian järkyttävän käänteen.

Noin sadan metrin päästä mutkan takaa vastaan juoksi mustaturkinen, saksanpaimenkoiraa kookkaampi koira. Sen kuono oli suippo ja korvat pystyt.

– Lähelle tullessaan koira hiljensi vauhtiaan ja ohitti minut oikealta puolelta aivan polveni vierestä. Arvelin sen vain nuuskaisevan, ja että koiran isäntä tulisi varmasti kohta perässä, Hintsanen muistelee nyt parin vuoden takaista kohtaamistaan villikoiran kanssa.

HINTSANEN ei ehtinyt ottaa askel-takaan, kun äkkiä kuului kova kolau- s. Heti hän ei ymmärtänyt koiran hyökänneen takaapäin. Se oli hypännyt selkää vasten ottaen Hintsasen pään leukojensa väliin. Siitä hetkestä muistona ovat yhä kulmahampaiden jättämät arvet ohimoilla.

– Mielessä kävi, että ei voi olla totta, kolahtiko sen leuat päähäni niin kovasti. Silloin tuntui hirveä riuhtaisu, kun koira otti koko oikean hartiani suuhunsa.

Hintsanen huijoi käsillään voimakkaasti, jolloin koira irrotti otteensa. Selkä kyyryssä se alkoi kiertää ympyrää hyppien ja yrittäen purra käsivartta. Hintsanen laittoi vastaan tehden kaikkensa, ettei eläin saisi otetta.

Seuraavaksi koira löi leukansa voimalla oikean säären ympärille.

– Ajattelin, että apua – kohta se murskaa luut. En uskaltanut irrottaa koiraa käsilläni, joten se oli pakko potkia irti. Silloin tajusin, että nyt kaadun.

Hintsanen potki vauhdilla eläintä kohden. Sitä seuranneesta kamppailusta hän ei muista kaikkea. Seuraavaksi hän havahtui parin metrin päässä tien pientareesta, kasvot maata kohden.

– Luultavasti se on ollut vain sekunnin murto-osa, kun olen maannut mahallani pellolla. On kuitenkin uskomatonta, kuinka paljon ajatusta ehtii käydä mielessä siinä ajassa.

Hintsanen hoki itselleen, että tällaista tapahtuu vain elokuissa. Mielessä välähti, kuinka eläin hypäisi kohta niskan päälle. Seuraava mielikuva oli, kuinka hänet löydettäisiin raadeltuna tien poskesta.

Ojalantiellä mutkan takaa tullut villikoira hyökkäsi Nanna Hintsasen kimppuun tällä samalla paikalla. Hintsanen lenkkeilee ja liikkuu edelleen paljon luonnossa, mutta nykyään hän ottaa mukaan aina jotakin kättä pidempää.

– Ymmärsin, että nyt on pakko huutaa apua. En tiedä, lähtikö minusta ääntä lainkaan. Huusin, että ”Jumala auta!”

Hintsanen kierähti selälleen keräsi, polvet vasten rintaa. Raadelulla kädellä hän suojasi kaulaansa, ja nosti vasemman käden kasvojen eteen valmiiksi torjumaan seuraavaa hyökkäystä.

Koira kiersi jälleen selkä kyyryssä ympyrää. Lähelle tullessaan Hintsanen potki sitä kohden.

– Ajattelin, etten voi vain odottaa ja puolustautua. Seuraavaksi ottaisin sitä pannasta kiinni, hyppäisin selkään ja alkaisin kuristaa.

Hintsasen helpotukseksi sitä hänen ei kuitenkaan tarvinnut tehdä. Koira kääntyi ympäri ja lähti samaan suuntaan, josta oli tullut.

PIENTAREELTA ylös päästyään Hintsanen soitti aviomiehelleen. Kroppa ja kädet tärisivät niin pahoin, että soitto onnistui vasta kolmannella yrittämällä.

Päällepäin hyökkäyksestä ei ensin näyttänyt jääneen isoja vammoja, sillä liukas pintainen ulkoilutakki oli säilynyt kutakuinkin ehjänä. Takin alle katsoessa selvisi, että oikea hartia vuoti verta.

Koko ajomatkan Lappeenrantaan Hintsanen itki ja vapisi.

– Järkytys oli valtava ja tapahtuma tuntui epätodelliselta. Ajattelin vain, ettei näin voi käydä oikeasti.

Etelä-Karjalan keskussairaalassa

ei jääty odottamaan vahvistusta sille, oliko koira tullut Venäjältä. Rabieslääkitys aloitettiin kaiken varalta, sillä tartuntavaaran vuoksi hoito on aloitettava mahdollisimman pian.

– Hoitohenkilökunta ihmetteli tapausta. He totesivat, että tällä tavalla eläimen raatelemaa ei ole hoidettu täällä vuosikymmeniä.

Hintsaselle määrättiin vahva antibioottilääkitys, ja hän jäi puolentoista viikon sairauslomalle. Hartia-alueelle harkittiin ihonsiirtoa, mutta hyvän toipumisen vuoksi sitä ei lopulta tarvittu. Infektioriskin vuoksi puremahaavaa ei voitu tikata, vaan sen sijaan aloitettiin kaksi kuukautta kestäneet haavahoidot.

– Arpikudos veti hartian ihon ruttuiseksi. Kävin myöhemmin omalla kustannuksella lihaskalvohieronnassa, jossa arpikudos käsiteltiin niin, että iho parani sileäksi.

TAPAUKSESTA ilmoitettiin poliisille heti hyökkäyksen jälkeen. Kaakois-Suomen poliisi ei kuitenkaan antanut metsästäjille lupaa villikoiran lopettamiseksi. Päätöksen perusteluina oli, ettei koira ollut uhannut ihmisen henkeä.

– Olin vihainen ja pettynyt. Se tapa, jolla koira hyökkäsi päälleni, kertoo siitä, että se on yrittänyt tappaa. Lopetetaanhan lemmikki-koirakin, jos se puree omistajaansa, Hintsanen vertaa.

Hintsasella on yhä tallessa useat sähköpostiviestit, joita hän vaihtoi poliisin kanssa. Eräässä viestissä poliisi kertoo saapuvansa vastavissa tapauksissa paikalle lyhyellä vasteajalla: ”Poliisilla on sitten toimivaltius suorittaa vaarallisuusarvion mukaisia toimenpiteitä asian suhteen.”

– Eihän koira jää paikalle odottamaan, että se lopetetaan. Hyökkäyksen jälkeen tietooni tuli kaksi muutakin tapausta, jossa musta, suurikokoinen koira oli hätyytellyt kahta henkilöä Imatralla, Hintsanen kertoo.

Helmikuussa 2017 poliisi päätti aloittaa villikoiran loukuttamisen. Koiraa ei kuitenkaan koskaan saatu kiinni.

VIIME aikoina villikoirista käytyä keskustelua seurannut Hintsanen kertoo huomanneensa osan pitävän koirien varomista liioitteluna. Vähättelevä suhtautuminen asiaan on yksi syy siihen, miksi Hintsanen haluaa jakaa oman kokemuksensa.

– Jos asutusalueella liikkuu aggressiivisesti käyttäytyviä villikoiria, niin silloin kyllä laitan ihmisen hengen edelle. Jos koiria on kaksi tai useampia, niin kyseessä on lauma, ja laumassa koirat myös käyttäytyvät hyökkäävämminkin kuin yksin.

Hintsanen pohtii, mikseivät viranomaiset pyri aktiivisesti ehkäisemään villikoirien saapumista asutuksen lähelle.

– Tietävästi villikoiria tulee jatkuvasti rajan yli Peltolan puutermiinalin läheisyydestä ja edelleen raiteita pitkin Imatralla. Miksei koi-

ria voida vähentää jo rajalla?

Viime viikolla Etelä-Saimaassa (29.5.) kerrottiin poliisin lopettaneen Imatralla kolme villikoiraksi luultua lemmikkikoiraa. Tapaus herätti runsaasti kritiikkiä poliisin toimintaa kohden.

– Itse ymmärrän tapahtuneen sekaannuksen oikein hyvin. Koirat olivat liikkuneet pihalla ja niistä oli tehty saman päivän aikana useita soittoja poliisille.

KAHDEN viikon kuluttua villikoiran hyökkäyksestä Hintsanen palasi samalle paikalle, jossa hän oli koiran kohdannut. Lääkäri oli varoittanut, että traumaattista kokemusta voi seurata stressireaktiot, kuten paniikkikohtaukset ja painajaiset. Niiltä Hintsanen on kuitenkin säästynyt.

Tapausta hän on käynyt läpi läheistensä kanssa usein.

Mistä pienikokoiselle, yli 50-vuotiaalle naiselle löytyi rahkeita tapella aggressiivista villikoiraa vastaan?

– Olen aina ollut kiinnostunut fyysisestä tekemisestä ja olen tottunut käyttämään voimiani. Nuorempana minuun on käyty pari kertaa kadulla kiinni, joten yllättäviä tilanteita olen kokenut ennenkin.

Tapauksen jälkeen Hintsasesta on tullut aiempaa varovaisempi. Nykyään hän ottaa lenkille mukaan joustovyön, johon mahtuu puhelimen lisäksi puukko ja metsäkeppi. Jos ne sattuvat unohtumaan, niin matkan varrelta hän taittaa mukaansa tukevan oksan.

– Samaa reittiä lenkkeilen edelleen. Siitä olen kiitollinen, että uskallan yhä kulkea yksin metsässä.

KANERVA JALARVO

